

[Poulsgaard]

kommer ud for, og hvis ikke der kommer nogen overraskelser denne gang, siger jeg ellers, at så er de dygtigere, end jeg tror de er, de, der har tegnet det, arkitekter osv.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Må jeg tage det sidste først. Vi ønsker ikke censur på bibliotekerne, sagde hr. Poulsgaard. Det kan man nok have sine tvivl om, men lad os nu bare som udgangspunkt gå ud fra, at det ønsker hr. Poulsgaard ikke. Men har hr. Poulsgaard mon nogen sinde spurgt sig selv om, hvad virkningen af det, han foretager sig, er, om det er spor andet end censur?

Det, der kaldte mig op her i sidste omgang, var ministerens ord om, at det nok var på tide, at vi kiggede lidt på, hvordan vi havde opbygget vores systemer, og brød dem op. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at det er noget meget væsentligt for mig, for det er jo ikke alene i skattesystemet, vi har reglen om, at vi giver størst tilskud til dem, der bedst selv kan klare sig. Sådan som vi har opbygget vor abonnementsordning på Det kgl. Teater, og som vi ikke mindst har opbygget Arteordningen, er det jo sådan, at vi giver stadig større beløb til folk, jo rigere de er, og jo mere de selv vil ofre på en billet, og det burde dog være en tåbelighed at fortsætte med det. Om vi kan komme igennem med en ændring af dette, ved jeg skam ikke, men jeg synes nok, det var væsentligt at gøre det. Vi begyndte jo meget stilfærdigt på Det kgl. Teater ved at maksimere det tilskud pr. billet, vi ville give, sådan at folk kom til at betale bare en lille smule mere selv, selv i abonnementet, af den plads, de ønsker i teatret.

Glistrup (FP):

I sit seneste indlæg lykkedes det ministeren at sige to ting, der ikke var så helt forkerte. For det første fremhævede hun, at regeringen med sine spareønsker ligger noget i underkanten af, hvad fremskridtspartiet fremsætter af spareforslag. Det er korrekt, og det er endda ikke så helt lidt, men der er bare det ved det, at når nu fakta viser, at vi i 1983 for første gang kommer til at opleve, at der ud af statens kasse går et trecifret milliardbeløb, ud over hvad der kommer ind i statens kasse, og vi samtidig ved, hvilket

enormt behov der er for skattenedsættelser, så er det aldeles urealistisk, som regeringen regner med efter udtalelserne i går, at skulle spare netto noget med 5 mia kr. til næste år. Det er jo så fuldstændig fjernt fra problemets virkelige størrelsesorden, og derfor må vi som udgangspunkt for denne og alle andre folketingsdiskussioner tage, at det er nødvendigt med 20–30–40 gange så store besparelser som dem, regeringen lægger op til. Det er simpelt hen bare påkrævet og nødvendigt.

Den anden ting, som ministeren fremhævede, var, at vi redder ikke Danmarks økonomi ved at begrænse sådan nogle snoldede anlægsopgaver, og man kan selvfølgelig godt bruge det udtryk, for der skal ikke være censur i Danmark med hensyn til, hvordan man bruger det danske sprog. Nu er sådan et par hundrede millioner kroner ikke særlig snoldede efter fremskridtspartiets mening, for havet består af dråber. Skal vi op på de fornødne besparelser, må vi også tage det snoldede med, ellers kommer vi ikke derop, men specielt kunne ministeren altså ikke lide, at vi tog anlægsopgaverne ud. Og så siger ministeren, at vi ved fra kommunerne, hvordan det går, når de udskyder anlægsopgaver. Ja, det ved vi. Så går nemlig de dygtige folk inden for entreprenør- og byggebranchen over i eksportområdet, og så får vi den byggeeksport, vi har fået, takket være den politik, som kommunerne har ført vedrørende anlægsarbejderne gennem de senere år. Vi er pisket til, ikke fordi det er morsomt, men fordi det er nødvendigt – efter at vi har festet så meget, som vi har i Danmark ved at bruge af udenlandsk produktion – at få vore folk overført fra at bygge om på Det kgl. Teater på Kongens Nytorv – som sikkert vil trække flere udlændinge til, når det har sit romantiske, gamle præg, end når det bliver mere funkiseret, som det nu er tanken – til at arbejde inden for eksportområdet. Men selvfølgelig skal det gode da ikke være det bedstes fjende, og jeg er da helt enig med ministeren i, at hvis man virkelig kan komme og lægge på bordet nogle milliardbesparelser i form af privatiseringer og andre ting, så har vi også brug for det. Vi har brug for begge dele, og det er bare det, ministeren må gøre sig klart, at sådan er nu engang den økonomiske virkelighed, at det er nødvendigt, at vi ikke blot tager de besparelser, som mere eller mindre ligger på Månen, og som ministeren i ufor-